

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 36/2013
17.04.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Р.Т., због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 258/13 од 08.04.2013. године, подигнутом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Кв 1581/12 од 19.11.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 2883/12 од 28.12.2012. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 258/13 од 08.04.2013. године, као основан, па се ПРЕИНАЧУЈУ правноснажна решења Апелационог суда у Новом Саду Кж2 2883/12 од 28.12.2012. године и Вишег суда у Новом Саду Кв 1581/12 од 19.11.2012. године у ставу два изреке, тако, што се према Р.Т., осуђеном правноснажном пресудом Врховног суда Србије Кж.І 1717/09 од 28.05.2009. године, на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци, ослобођен првостепеним решењем изреком под 1) од извршења дела казне у трајању од једанаест месеци и три дана,

- одређује да има извршити остатак казне, од две године шест месеци и двадесет седам дана

рачунајући од ступања на издржавање казне, односно, од дана 14.09.2010. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кв 1581/12 од 19.11.2012.године, осуђени Р.Т. изреком, под 1) ослобођен је, од извршења дела казне у трајању, од 11 месеци и 3 дана, а изреком, под 2) одлучено је, да се има извршити остатак казне од 2 године 8 месеци и 27 дана, рачунајући од ступања на издржавање казне, односно, од дана 14.09.2010. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 2883/12 од 28.12.2012. године, одбијена је као неоснована, жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Кв 1581/12 од 19.11.2012. године.

Против наведених решења Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз 258/13 од 08.04.2013. године, због повреде кривичног закона члана 369. тачка 4. ЗКП, у вези одредбе члана 3. и члана 1. став 1. Закона о амнестији са предлогом, да се захтев уважи и преиначи решење Вишег суда у Новом Саду Кв 1581/12 од 19.11.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 2883/12 од 28.12.2012. године, тако, што ће се осуђени Р.Т., ослободити од извршења јединствене казне на коју је осуђен пресудом Врховног суда Србије Кж.І број 1717/09 од 28.05.2009. године у складу са одредбом члана 3. и члана 1. став 1. Закона о амнестији.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио

списе предмета, заједно са побијаним решењима, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 258/13 од 08.04.2013. године, указује, да је правноснажним решењима учињена повреда кривичног закона из члана 369. тачка 4. у вези одредбе члана 3. и члана 1. став 1. Закона о амнестији.

Из списка предмета произилази, да је правноснажном пресудом Врховног суда Србије Кж.І 1717/09 од 28.05.2009. године, Р.Т. осуђен на јединствену казну затвора у трајању, од три године и шест месеци.

Одредбом члана 3. Закона о амнестији, прописано је, да се правноснажно осуђена лица којима је изречена јединствена казна затвора ослобађају од извршења јединствене казне за проценат ослобођења од извршења казне прописане овим законом, претходно утврђене појединачне казне за кривична дела обухваћена овом амнестијом.

Примењујући Закон о амнестији, првостепени суд је на основу члана 7. истог закона, осуђеног Р.Т. ослободио од извршења, од по 25% појединачно утврђене казне и првостепеним решењем ослободио га од извршења дела казне у трајању, од 11 месеци и 3 дана.

Међутим, правилном применом одредбе члана 3. у вези члана 1. став 1. Закона о амнестији, осуђеног Р.Т., требало је ослободити од извршења 25% појединачно утврђених казни, што у конкретном случају од казне утврђене за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, од три године, износи 9 месеци, а од казне утврђене за кривично дело из члана 323. став 1. КЗ, од 8 месеци, износи 2 месеца, што укупно износи 11 месеци.

Имајући у виду, да је првостепеним решењем у ставу један, осуђени ослобођен од извршења дела казне у трајању, од 11 месеци и 3 дана, а против тог решења је одбијена молба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду од стране Апелационог суда у Новом Саду, то су првостепени и другостепени суд повредили кривични закон из члана 369. тачка 4. ЗКП, у вези члана 3. и члана 1. став 1. Закона о амнестији, у корист осуђеног, коју повреду је Врховни касациони суд само констатовао не дирајући у правноснажно решење у односу на изреку под 1.

Према томе, како је осуђени Р.Т., пресудом Врховног суда Србије Кж.І 1717/09 од 28.05.2009. године, осуђен на јединствену казну затвора у трајању, од три године и шест месеци, правилном применом Закона о амнестији, требало је утврдити да треба да се изврши остатак казне, од 2 године и 7 месеци, а не 2 године 8 месеци и 27 дана, како је утврђено у изреци, под 2 првостепеног решења. С обзиром на наведено, Врховни касациони суд је имајући у виду наводе захтева јавног тужиоца у којима истиче повреду кривичног закона из члана 369. тачка 4. у вези члана 3. и члана 1. став 1. Закона о амнестији, на штету осуђеног у односу на став два, те да је констатована наведена повреда у ставу један првостепеног решења, па полазећи од наведеног, преиначио је првостепено решење у односу на став два, тако, што је одредио, да се има извршити остатак казне у трајању, од 2 године 6 месеци и 27 дана, рачунајући од ступања на издржавање казне, односно, од дана 14.09.2010. године.

Са изнетих разлога, а на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08), и члана 24. став 7. ЗКП, а применом члана 425. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд, је одлучио, као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа

Мила Ристић,с.р.

- судија

Предраг Глигоријевић,с.р.